

ת"פ 10549/06/15 - מדינת ישראל נגד חמזה בן סלאמה צואוין (אסיר),

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

08 דצמבר 2016
ת"פ 10549-06-15

בפני כב' השופט עמית כהן
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ענבל ברסנו
פרקליטות מחוז דרום

נגד
הנאשם: 1 חמזה בן סלאמה צואוין (אסיר),
ע"י ב"כ עו"ד מוחמד ג'ברין

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. מעובדות כתב האישום המתוקן בשנית עולה כי הנאשם היה בתקופה הרלוונטית אסיר בכלא רמון; ביום 23/2/15, בשעה 12:10 או בסמוך לכך, היה הנאשם צריך לצאת לבדיקות רפואיות בבית החולים של שירות בתי הסוהר; במהלך בדיקת הנאשם לקראת יציאתו מהכלא, נשמע צפצוף במכשיר המגנומטר שהעלה את חשדו של הסוהר חיים (להלן: "חיים" או "הסוהר"), אשר ביקש מהנאשם לעבור לחדר צדדי לצורך ביצוע חיפוש גופני; הנאשם נכנס לחדר כשחיים בעקבותיו, שלף חפץ חד שהסתיר בבגדיו, צעק "אללה אכבר", ובכוונה לגרום לחיים חבלה חמורה, התקרב אל חיים ודקר אותו בצווארו ובפניו; חיים הדף מעליו את הנאשם וקרא לסוהר נוסף, ישראל (להלן: "ישראל"), שיבוא לסייע לו; הנאשם הבחין בישראל, הלך לכיוונו, אך כשראה שישראל מחזיק באלה, חזר לכיוונו של חיים; חיים השליך שרפרף מפלסטיק שהיה מונח בסמוך אליו, על מנת להרחיק את הנאשם ממנו; סוהר נוסף, חגי (להלן: "חגי") שמע את הצעקות, ניגש לחדר ויחד עם חיים הצליחו להשתלט על הנאשם; כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו לחיים סימני חבלה בלחי השמאלית, באורך של 15 ס"מ, שתי שריטות באזור הצוואר באורך של 10 ס"מ ו- 4 ס"מ, שריטות באזור העליון השמאלי של החזה ורגישות באזור החזה והצוואר.
3. המאשימה התחילה להציג ראיותיה, ונשמעו עדויותיהם של 8 עדים, כולל חיים, ישראל וחגי. המאשימה הגישה מוצגים שונים ובין השאר צילום הפגיעות בחיים (ת/2 ו- ת/3), צילום החפץ בו עשה הנאשם שימוש כדי לדקור את חיים (ת/4), צילומי מצלמות אבטחה (ת/5 ו- ת/6), מזכרים ותעודות שונות. ההגנה הגישה צילומים של הנאשם אחרי האירוע (נ/1).
4. לאחר שנשמעו העדויות שתוארו לעיל, הגיעו הצדדים להסדר טיעון, על פיו חזר בו הנאשם מכפירתו, הודה

עמוד 1

בעובדות כתב האיטום המתוקן בשנית (כמתואר לעיל) והורשע. הסדר הטעון לא כלל הסכמה עונשית, אך הצדדים הסכימו שהמאשימה תטען לעונש של 5 שנות מאסר בפועל, אשר ירוצה במצטבר לכל עונש אחר אותו מרצה הנאשם, וההגנה לא תהיה מוגבלת בטיעוניה.

הראיות לעונש

5. **המאשימה** הגישה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם, על פיו ביום 16/3/14 נגזרו עליו בת"פ 30135-07-13 (מחוזי באר שבע), 13 שנות מאסר בפועל ומאסר מותנה בגין הרשעתו בשתי עבירות של הסתננות, לפי סעיף 2 לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), תשי"ד - 1954; קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; מגע עם סוכן חוץ, לפי סעיף 114(א) לחוק העונשין; חברות בהתאגדות בלתי חוקית, לפי סעיף 85(א) לתקנות ההגנה (שעת חירום) 1945; רכישת/החזקת נשק שלא כדין, לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין; ניסיון לגרימת מוות לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין;

בנוסף, הוגש תסקיר נפגע עבירה, בקשר למצבו של חיים, אשר הוכן בהתאם לסעיף 187(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982.

6. **מטעם הנאשם** הוגשו תעודות רפואיות על טיפול שקיבל בחדר המיון בעקבות חשד לשברים בעצמות פנים ופגיעה בעין שמאל.

7. **תסקיר נפגע עבירה** - בתסקיר שנערך בעניינו של חיים צוין כי הוא שב לעבודתו כיומיים לאחר הפגיעה, אולם בעקבות התקיפה הוא נדרש להתמודד עם המתח סביב המגע עם האסירים והתקשורת עימם, תהליך שלווה מבחינתו בתחושות של לחץ וחשש מפני פגיעה על ידי אסיר נוסף. לטענת חיים, מאז האירוע הוא מתנהל בדריכות וזהירות יתר מול האסירים מה שמסרב את עבודתו, וגורם לפגיעה בדמוי העצמי שלו ובאופן בו הוא תופס את כוחותיו ויכולותיו. בחירתו של הנאשם לפגוע דווקא בו מעלה בו חששות בנוגע לאופן בו מתבוננים עליו אנשים, נסדקה עבורו התדמית הפיזית החזקה שראה בעצמו, אמונתו ביכולותיו נפגעה, התקשה להירדם כשהיה לבד בביתו, חווה סיוטים ליליים ומיעט לצאת לבילויים או למפגשים חברתיים בגלל התחבשות על פניו. הפגיעה הציפה בחיים זיכרונות ומראות קשים מתקופת שירותו הצבאי, הוא מתקשה לייצר קשרי חברות חדשים ומטופל על ידי פסיכותרפיסטית.

נוכח המתואר בתסקיר, על מנת להעניק לחיים הכרה חברתית כנפגע על ידי הנאשם, הומלץ כי יוטל על הנאשם, בין היתר, פיצוי כספי משמעותי לחיים.

טענות הצדדים לעונש

8. טענות המאשימה לעונש

המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש של 5 שנות מאסר בפועל, אשר ירוצו במצטבר לכל עונש מאסר אותו מרצה הנאשם וכן מאסר מותנה, קנס ופיצוי הולם למתלונן.

המאשימה מבקשת לייחס משקל רב לעקרון ההלימה. לטענתה, הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה הם שמירה על בטחונו האישי של הציבור, שלמות גופו וכבודו ושלטון החוק. במעשיו פגע הנאשם ברף העליון של הערכים המוגנים, תוך שהוא תוקף ופוצע עובד ציבור, על ידי שימוש בנשק קר. עמוד 2

עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הורשע הנאשם, מלמדות כי הנאשם נקט באלימות חמורה כאשר פגע במתלונן בפניו וצווארו, שהם אזורים רגישים וחיוניים, אלימות שהיה בה כדי להעמיד את המתלונן בסכנת חיים ממשית. נגרם לחיים נזק חמור כתוצאה ממעשה העבירה, ורק בשל תושייתו וסוהר נוסף, נמנעו תוצאות חמורות הרבה יותר. הנאשם ביצע את מעשיו בין כותלי בית הסוהר, כלפי סוהר, לאחר שהחליט לפגוע בו בשל היותו סוהר.

המאשימה הפנתה לפסיקה לעניין חומרת העבירה - ע"פ 3573/08; ע"פ 2597/08; ע"פ 5641/09. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה, טוענת המאשימה שבית המשפט העליון עמד על הצורך בענישה משמעותית שתהווה גמול הולם לאינטרסים החשובים הנפגעים במקרים מסוג זה, תוך הפנייה לע"פ 7360/13, ע"פ 4631/13, תפ"ח 40025-01-13, ע"פ 1651/12 ות"פ 17212-11-12.

לטענת המאשימה, על בית המשפט להוציא מסר ברור וחד משמעי לעבריינים פוטנציאליים ולציבור כולו - לפיו בעבירות מסוג זה יושתו עונשים חמורים. המאשימה ביקשה להתחשב בשיקולי הרתעת הרבים והיחיד, כאשר מדובר בעבירה המאפיינת את "תת תרבות הסכין", קיימת חשיבות להרתעת הנאשם מחזרה על העבירה והרתעת הרבים, במיוחד כאשר מדובר באסיר שביצע עבירה כלפי איש סגל. נוכח זאת ומאחר שהנאשם לא חדל מפעילות עבריינית גם בין כותלי בית הסוהר, עותרת המאשימה להטיל על הנאשם עונש ראוי של חמש שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן.

9. טענות הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם טען כי מתחם הענישה הנהוג במקרים מסוג זה הינו 12 חודשים עד 30 חודשי מאסר בפועל בלבד. לשיטתו, הגם שמדובר באסיר בטחוני, לא מדובר באירוע שבוצע על רקע לאומני, אלא בתקיפה שהחלה בשל חששו של הנאשם שהסוהרים מתנכלים לו.

ב"כ הנאשם טוען כי הסוהרים השתלטו על הנאשם בקלות ובמהירות תוך הפעלת כוח בלתי סביר ומוגזם עד כי נגרמו לנאשם שברים בעצמות האף ושטפי דם בעיניים. הנאשם נזקק לקבלת טיפול רפואי ואף אושפז בבית החולים למשך שבוע ימים. כמו כן, נטען כי הנאשם הוענש גם בין כותלי בית הסוהר, בכך שנשלח להפרדה ובידוד למשך שנה וחצי ונשללו ממנו ביקורים וגם השימוש בקנטינה, בעוד שעל פי עדותו של המתלונן ועל פי תסקיר נפגע העבירה שנערך בעניינו, הלה חזר לעבודה יומיים לאחר המקרה והמשיך לבצע את אותו התפקיד שמילא קודם לכן.

אשר לפסיקה שהגישה המאשימה לתמיכה בטענותיה, טוען ב"כ הנאשם כי היא אינה תואמת את נסיבות המקרה שבפנינו. שם דובר בתקיפה תוך כדי שימוש בסכין, בעוד שבעניינו של הנאשם מדובר בתקיפה באמצעות חוט ברזל שהנזק שיכול להיגרם ממנו קטן משמעותית מזה שיכול היה להיגרם משימוש בסכין. ב"כ הנאשם מפנה לת"פ 20828-06-15, ת"פ 46386-04-13 ו- ת"פ 35169-06-12.

לסיכום טענותיו הוסיף ב"כ הנאשם וטען כי מדובר בתושב שטחים שנכנס לכלא כשהוא צעיר בן 21 ונידון ל- 13 שנות מאסר בלא כל אפיק שיקומי.

10. דבר הנאשם

הנאשם, במסגרת המילה האחרונה, אמר שהוא מצטער על מעשיו.

דין

11. הנאשם הורשע בביצוע עבירה חמורה מאוד- בהיותו אסיר, הוא תקף סוהר באכזריות, באמצעות חפץ חד שהסתיר בבגדיו, ודקר אותו בפניו ובצווארו. הנזק הגופני שיכול היה להיגרם לסוהר היה חמור ביותר, וזאת נוכח האיברים בהם נגרמה הפגיעה- הפנים והצוואר, אך למרבה המזל, הנזק הגופני שנגרם בפועל, לא היה משמעותי. אולם, כעולה מתסקיר נפגע העבירה, הנזקים הנפשיים שנגרמו לחיים לא היו קלים ועד היום הוא נושא צלקות נפשיות בשל האירוע, המגבילות אותו בחיי החברה ובעבודתו.
12. החברה שולחת את הסוהרים למקום מסוכן, רווי אלימות, על מנת להגן עליה מפני עבריינים, כולל כאלה שעברו עבירות אלימות ואחרות, מן החמורות שבספר החוקים. על בית המשפט להגיב בחומרה על פגיעה בסוהרים, על מנת לתרום את חלקו בהגנה עליהם ולמאבק נגד גילויי אלימות נגדם.

מתחם העונש ההולם

13. הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה הם ביטחון ושלום הציבור, שלמות גופו וכבודו, שמירה על אנשי חוק ושלטון החוק והסדר הציבורי.
- מידת הפגיעה בערכים היא גבוהה, בשל חומרת התקיפה והעובדה שהעבירות בוצעו בתחומי הכלא, כנגד עובד ציבור.

מדיניות הענישה

14. הנאשם הורשע בעבירת אלימות קשה בעודו מרצה עונש מאסר ממושך בגין עבירות חמורות. תקיפתו של הסוהר על ידי הנאשם נעשתה כאשר הופנה הנאשם לקבלת טיפול רפואי, למול עיני הסוהרים, בין כותלי בית הסוהר, באמצעות נשק קר.
15. בית המשפט העליון חזר ופסק כי במקרי אלימות שכאלה המתבצעים בין כותלי בית הסוהר מתבקשת ענישה ראויה ומשמעותית למען הרתעתם של אחרים ולמען הרתעתם של הנאשמים עצמם. ראו, לדוגמה, ע"פ 5622/92 מאיר איפרגן נ' מדינת ישראל (16/3/94) כ"י:

"למרבה הצער, גלוי וידוע הוא שבין כתלי בתי הסוהר מתבצעים מידי פעם עבירות חמורות, ביניהן עבירות שעניינן אלימות קשה מתוך יריבויות בין אסירים לשם חיסול חשבונות... דומה שאסירים השפוטים לתקופות מאסר ארוכות, ועל אחת כמה וכבר לעונשי מאסר עולם, רואים חירות לעצמם לנהוג כך מתוך סברה מוטעית כי על עונש נוסף שיושת עליהם יהיה חסר משמעות, ובדרך כלל עונש חופף. תפיסה מסוכנת ומוטעית זו מעודדת עבריינות כמתואר לעיל. אם מבקשים להתמודד עם תופעה זו, ושומה על בתי המשפט לתרום את תרומתו להתמודדות זו, יש לגזור את דינם של אלה לעונשי מאסר משמעותיים ומצטברים שבהם, ואולי רק בהם, יש די לרסן, אם לא למגר את התופעה."

ובמיוחד כאשר מדובר בתקיפת עובד ציבור, ראו, לדוגמה, ע"פ 10049/08 ראתב אבו עזא נ' מדינת ישראל (23/8/12):

"על המערער ושכמותו לדעת כי פגיעה בשלמות גופם של ממלאי תפקיד לפי דין, ובפרט של שוטרים האמונים על שמירת השלום והסדר הציבורי, תוביל להשתת עונשים כבדים"

לעניין תקיפת עובדי ציבור, ראו גם ע"פ 4565/13 אמן חאלד נ' מדינת ישראל (4/11/13):
עמוד 4

"בית משפט זה כבר פסק בעבר כי מעבר לחומרה הכללית הנודעת לעבירות אלימות, הרי שלאלימות המכוונת כנגד עובדי ציבור נודעת חומרה מיוחדת, מאחר שהן פוגעות פגיעה אנושה גם בערך החברתי הנודע לתפקוד התקין של השירות הציבורי... זהו הרקע לחקיקת עבירות מיוחדות שעניינן לא רק הגנה על שלמות גופם של עובדי הציבור, אלא גם הגנה על כבודם, לפחות במצבים שבהם הפגיעה היא פגיעה קשה בליבתו."

הפסיקה הנוהגת

16. סקירת הפסיקה הנוהגת בהתייחס לעבירות בהן הורשע הנאשם בנסיבות הדומות לענייננו, מלמדת על ענישה של מאסר משמעותי בפועל:

עפ"ג 11075-05-13 עווד צעידי נ' מדינת ישראל (6/11/13): המערער, תושב עזה, המרצה עונש מאסר בגין עבירות ביטחון, הורשע בבית משפט השלום בכך שחתך סוהר פעמיים בפניו בחפץ מתכתי. המערער הורשע בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין. בית משפט השלום קבע שהמתחם ההולם הוא 2 עד 5 שנים, וגזר על המערער מאסר 4 שנים, במצטבר לעונש המאסר של 15 שנה, אותו הוא מרצה. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור בקשר לעונש המאסר (אך ביטל קנס שהושת על המערער).

ת"פ (מחוזי ב"ש) 8064/98 מדינת ישראל נ' שוקרי אחמד (5/4/01): הנאשם, אשר היה אסיר במועד הרלוונטי, הובא לבדיקה במרפאת הכלא, דקר את רופא הכלא באמצעות דוקרן שהחביא בבגדיו. הנאשם הורשע בעבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין (וסעיפים נוספים), ונגזרו עליו 7 שנות מאסר, במצטבר לתקופת מאסרו, תוך שבית המשפט מציין שהוא אינו ממצה את הדין עם הנאשם, נוכח מצב בריאותו הלקוי ונוכח תקופת המאסר הארוכה שעליו לרצות.

ת"פ (מחוזי נצ') 1142/04 מדינת ישראל נ' מראד אבו רכאב (5/7/05): הנאשם, אשר היה למטה מגיל 21 בעת ביצוע העבירה וריצה עונש מאסר ארוך בבית הכלא, הורשע בעבירה לפי סעיף 329(א) לחוק העונשין, לאחר ששפך שמן רותח לעבר שני סוהרים, ונגזר עליו עונש מאסר של 7 שנים, במצטבר לעונש אותו הוא מרצה.

ע"פ 9385/10 חוסיין אבו צעלוק נ' מדינת ישראל (27/12/11): המערער הורשע בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, על כך שחתך אסיר אחר בצוואר ובחזה, באמצעות מכסה של קופסת שימורים. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 5 שנות מאסר ובית המשפט העליון דחה את הערעור, תוך שהוא מציין לחומרה את העובדה שהעבירה בוצעה בתוך כותלי בית הסוהר.

ע"פ 6347/12 מדינת ישראל נ' שי מרה (מיום 13/5/13): המשיב הורשע בעבירה לפי סעיף 329(א) לחוק העונשין (וסעיפים נוספים), בכך שכאשר היה אסיר, שפך דלי מים רותחים על ראשו של אסיר, הכה אסיר נוסף עם הדלי ושפך עליו את שארית המים הרותחים שנתרו, הכה אותו באגרופים ובבעיטות. בית המשפט המחוזי גזר עליו עונש מאסר למשך 3 שנים, בהתחשב בגילו הצעיר, נכונותו להודות בעבירות שיוחסו לו ובנסיבות חיו. בית המשפט העליון קיבל את הערעור והחמיר את עונשו של המשיב ל- 4 שנות מאסר, תוך שהוא מציין לחומרה שהעבירה בוצעה בין כותלי הכלא.

ת"פ 54416-01-13 מדינת ישראל נ' עמאר (14/10/13): הנאשם הורשע בעבירות לפי סעיף 329(א) לחוק העונשין (ועבירות נוספות), בכך שחתך את המתלונן בפניו, חתך ארוך ועמוק מאזור אוזנו השמאלית ועד מעל שפת העליונה ולרוחב לחיו השמאלית של המתלונן, באמצעות סכין. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה לעבירה בה הורשע הנאשם הוא בין 4 ל- 7 שנים והשית על הנאשם 5 שנים.

ע"פ 1651/12 בן יטח נ' מדינת ישראל (4/7/16): המערער, בוגר צעיר בן 22, הורשע בעבירות לפי סעיף 329(א)

לחוק העונשין (וסעיפים נוספים), בכך שהכה את המתלונן באגרופים מאוחר יותר, דקר אותו שתי דקירות בבטנו ובבית החזה. בית המשפט המחוזי גזר על המערער **7 שנות מאסר**. בית המשפט העליון דחה את הערעור תוך שציין שהעונש מצוי ברף העליון של המתחם, אך אינו חורג ממנו.

17. הנאשם הפנה לגזרי דין בהם נגזרו על הנאשמים עונשים של 12 עד 24 חודשי מאסר, והמתחם העולה מהם הוא 18 - 48 חודשים. אולם, בגזרי הדין אליהם הפנה הנאשם הורשעו הנאשמים בעבירות קלות מהנאשם בתיק הנוכחי (לפי סעיפים 333 או 334, בנסיבות סעיף 335 לחוק העונשין, לעומת הנאשם שהורשע בעבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין), ובאחד מהם אף זוכה הנאשם מעבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין. לכן, המתחם הראוי בענייננו הוא גבוה יותר מזה העולה מגזרי הדין אליהם הפנה הנאשם.

18. בהביאי בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה; הפגיעה הגבוהה בהם; מדיניות הענישה הנהוגה כפי שפורטה לעיל (בשים לב שחלק מגזרי הדין שפורטו לעיל נגזרו בגין עבירות קלות יותר, לפי סעיפים 333 או 334 בנסיבות סעיף 335 לחוק העונשין), בהתחשב בכך שמדובר בעבירה שבוצעה בתוך כתלי הכלא, נגד סוהר; הנזק המשמעותי שנגרם לסוהר בפועל, כפי שפורט לעיל; והנזק המשמעותי יותר שהיה צפוי להיגרם נוכח התקיפה לאזור הפנים והצוואר, **אני סבור שמתחם הענישה ההולם עומד על 4 עד 8 שנות מאסר**.

העונש המתאים לנאשם

19. במקרה זה אין נסיבות המצדיקות חריגה לקולא או לחומרה ממתחם הענישה.

שקלתי את הסכמת הצדדים, ובהתחשב בהודאת הנאשם, ההלכה בדבר כיבוד הסדרי טיעון והעובדה שהעונש המקסימאלי המוסכם נמצא בתוך מתחם הענישה ההולם, אני סבור שהצדדים שקלו היטב את כל השיקולים הצריכים לעניין, הסדר הטיעון הולם ולכן אכבד אותו. על כן, לא אגזור על הנאשם עונש מאסר העולה על 5 שנים.

בקביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה, התחשבתי **לחומרה** בעברו הפלילי של הנאשם, ובכך שהעבירה בוצעה פחות משנה לאחר שנגזר על הנאשם עונש מאסר בשל עבירות חמורות. **לקולא**, התחשבתי בגילו של הנאשם ובכך שהנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה, אם כי הדבר נעשה לאחר שמיעת רוב העדויות ובין השאר עדותו של המתלונן.

20. בשקלול הנסיבות, היות והעונש המקסימאלי עליו סיכמו הצדדים (5 שנות מאסר), מצוי במחצית הנמוכה של המתחם, אני סבור שזה העונש המתאים בנסיבות העניין.

21. אשר לשאלה אם המאסר ירוצה במצטבר או בחופף למאסר אותו מרצה הנאשם כעת: נוכח המאסר הארוך אותו מרצה הנאשם עקב העבירות הקודמות שביצע, אם ייקבע שהעונש ירוצה בחופף למאסר אותו הוא מרצה כעת, תהיה משמעות הדבר שמעשיו החמורים של הנאשם יעברו ללא ענישה. על מנת להתמודד עם פשעים המבוצעים על ידי אסירים בכלא, יש לקבוע שהעונש ירוצה **במצטבר** למאסר אותו מרצה הנאשם כעת (ראו ע"פ 5622/92 ה"ל), וכך אני קובע.

גזירת העונש

22. אשר על כן הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל למשך 5 שנים, שירוצה במצטבר לכל מאסר שמרצה הנאשם.
- ב. 18 חודשי מאסר על תנאי. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים מהיום, יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. בנסיבות העניין ונוכח המאסר הממושך יחסית, אני נמנע מהטלת קנס.
- ד. הנאשם ישלם למתלונן- הסוהר חיים, עד תביעה 1, פיצוי בסכום של 25,000 ₪, אשר יופקד על ידי הנאשם בקופת בית המשפט עבור המתלונן, תוך 90 יום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ח' כסלו תשע"ז, 08 דצמבר 2016, במעמד הצדדים.

עמית כהן, שופט